

Sygn. akt II CSK 412/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J.T.
przeciwko Politechnice [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda J.T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 marca 2019 r., I ACa [...], Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na podstawie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego o oczywistej zasadności wniesionej skargi przesądza szereg błędów popełnionych przez Sąd Apelacyjny w związku z wydaniem zaskarżonego wyroku. Przemawia za nią zwłaszcza, jego zdaniem, oparcie się przez Sąd Apelacyjny przy rozstrzyganiu sprawy wyłącznie na opinii biegłego, nie zaś na przepisach prawa – zwłaszcza na regulacji zamówień publicznych. Obok tego skarżący powołał się także na szereg innych uchybień dotyczących sposobu ustalenia przez Sąd Apelacyjny stanu faktycznego sprawy oraz rozumowań prawnych (powołując się także na sprzeczność zaskarżonego orzeczenia z orzecznictwem Sądu Najwyższego).

Twierdzenia te nie pozwalają jednak uznać, by skarga kasacyjna była uzasadniona w stopniu oczywistym. Argumentacja skarżącego jest w wysokim

stopniu niespójna i ogranicza się w istocie do wielu dość luźno powiązanych ze sobą twierdzeń – z których żadne nie wskazuje przy tym, by Sąd Apelacyjny w rzeczywistości popełnił rażące i ewidentne uchybienia, odpowiadające przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dotyczy to w szczególności znaczenia, jakie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przypisano opinii biegłego (co, jak można wywnioskować z treści skargi kasacyjnej, skarżący uważa za główne źródło jej oczywistej zasadności).

Nie można stwierdzić, by Sąd Apelacyjny rozstrzygnął sprawę w przeważającej mierze na podstawie opinii biegłego, pomijając mające zastosowanie w sprawie przepisy prawa materialnego. Nie wskazuje na to uzasadnienie zaskarżonego wyroku ani sama istota opinii biegłego, która z natury rzeczy pozostaje wyłącznie stanowiskiem co do faktów, nie zaś co do ich prawnej oceny. Za oczywistą zasadnością skargi nie przemawiają także ogólne stwierdzenia co do niepoprawnego zastosowania przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego. Skarżący nie wskazał w tym zakresie jakichkolwiek argumentów, które świadczyłyby o poważnym i kwalifikowanym charakterze wskazywanych naruszeń, który mieściłby się w ramach pojęcia oczywistej zasadności skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Z całą pewnością za oczywistą zasadnością skargi w tym zakresie nie może przemawiać samo powołanie się na wcześniejsze stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone na gruncie innych spraw – poglądy wyrażone w tych orzeczeniach nie wiązały Sądu Apelacyjnego przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia, a ewentualna rozbieżność z wcześniejszym orzecznictwem Sądu Najwyższego nie pozwala jeszcze przyjąć, by orzeczenie było obarczone rażącym błędem, odpowiadającym przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej nie mogą wskazywać także kwestie dotyczące ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Apelacyjny, w tym zwłaszcza oceny dowodów. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. zagadnienia te nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej – tym bardziej więc nie mogłyby przesądzać o jej oczywistej zasadności w myśl art. art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

aj